

Nowiny Raciborskie.

"Nowiny Raciborskie" z bezpłatnym dodatkiem „Ognisko dobre” wychodzą 3 razy w tygodniu, w wtorek, czwartek i sobotę. Kosztują na portalu na poczcie i u agentów 1 m., z dostarczeniem w dom przez listowego 1 m. 24 fen. „Nowiny” z pismem gospodarczym „Rolnik” 1 m. 25 fen., z pismem dla robotników „Praca” 1 m. 25 fen. obu pismami, tak „Rolnikiem” jak „Pracą” 1 m. 50 fen.

Sprawy kościelne.

Kardynał Gotti, następca ks. kardynała Ledochowskiego na urzędzie prezesa Propagandy, mały 68 lat życia. Jest z urodzenia Włochem, pochodzi z Genui. Coraz częściej, nawet w najwyższych klasach Kościoła świętego upajają w tym dostojniku przystępego Papieża.

Hr. Melzyńskiemu zakazały władze włoskie złożyć wieniec na trumnie ks. kardynała Ledochowskiego a to z powodu polskiego napisu na wstędze. Wieniec odrzucali również dyrektorzy zmarłego dostojeńca kościelnego. Ciekawość, kto się o ten zakaz postarał, nie podobna bowiem przypuścić, aby władze włoskie bez żadnego powodu okazały się tak antypolskimi.

Wyski pruski urzędnik potępią obecną politykę w obec Polaków.

Ogromne wrażenie w całych Prusach wywołało na usypanie naczelnika cel prowincji posuńskiej, wyższego tajnego radcy skarbowego, Löhninga. Pan Löhning oznał się z panem zieliego pochodzenia, bo z córką byłego feldwebla, a obecnego sekretarza przy regencji poinskiej, Coccusa. To się nie podobało tym panom, którzy siedzą na najwyższych urzędach, pomiędzy innymi ministrowi finansów, naczelnemu prezesowi Wielkiego Księstwa Poznańskiego, Bitterowi, który był dawniej prezesem regencyjnym w Opolu, komenderującym generalowi w Poznaniu i Inowrocławiu. Naczelnym prezes powiedział do p. Löhninga: „Pan jako taki wysoki urzędnik nie może się żenić z córką feldwebla, tak samo jak nie może się żenić pułkownikiem z córką feldwebla”.

Pan Löhning tymczasem na to zwrócił,

OGNIEM I MIECZEM.

Przes. Henryka Ślesickiewicza.

178)

Ciąg dalszy.)

A dać co? Ot, siedzę tu — i rab, o dobre uciebie żebrę, i wyobrać nie mogę — i nie słyszał go nigdy, nawet i wtedy, gdzie się bracia i stryjna za mnie swatali. Oj żeby ty dalewczyno była dla mnie iana, żeby ty była iana, nie stało by się to, co się stało, nie byłaby ja twoich krewnych pabli, nie byłaby ja się z buntiem i chłopami brata; ale przesie ciebie ja rosum stracił. Tyby małe gdzie chciała zaledwie — aby ci krew oddał, duszę oddał. Ja teraz ot cały we krwi ssłachockiej ubronion, ale dawniej ja tylko Tatarów bił, a tobie lub przynosił — żeby ty w złote i klejnotach chodziła jak cherwym Boży — esemtu małe niedzi nie kochała? Oj ciążko, oj ciążko! żal serca mojemu... Ni a tobą żyć, ni bez ciebie, ni zdala, ni zbliża — ni na górze, ni na doli — holubko ty moja, serduszko ty moje! No, duruj ty mnie, że ja przyszedłem do Rosłogów po koniaku, z szabłą i ogniem, ale ja byłam jasny galewem na kulszów i gorszaków po drodze — abó! nieszczęsn! A potem, jak ty mi uciekła, tak ja poprosiłam jak ples wył, i rany bolały, i jeść nie chciałam i śmierci-matki prosiły, aby kabala — a ty chcesz, by ja cię teraz

bo jako katolik wie dobrze, że wszyscy ludzie są sobie równi i ożenili się z panną Coelius. Co się dać? Oto przyjeżdża z polecenia ministra skarbu Rheinbabena — wielkiego nieprzyjaciela Polaków — wyższy tajny radca Ecke z Berlinem i radzi panu Löhningowi, aby poprosił o dywersję, to jest o zwolnienie z urzędu, a minister postara mu się o wysoki order. Pan Löhning odpowiedział na to, że tego nie zrobi, bo nie może być zbrodnia, że się pobral z paną ubogą redaktorem niskiego pochodzenia. Wtedy p. Ecke zaczął z mocniejszej bęcaki. Powiedział do niego, że minister jest z p. Löhningiem niezadowolony, ponieważ odzywał się nieprzychylnie o obecnej polityce antypolskiej rządu pruskiego. Na poparcie tego twierdzenia przytoczył p. Ecke urzędnika clia, Polaka Michałskiego w mieście Wschowie, któremu pan Löhning nie nakazał przy wyborach do rady miejskiej głosować na Niemców, chociaż sam landrat prosił go o to, dalej zarzucił Ecke p. Löhningowi, że krytykował kilkakrotnie sprawę wrzesińską. Pan Ecke delikatnie przedstawił to panu Löhningowi, w tej delikatności ukryta była jednak gręźba, że gdy p. Löhning mimo to dobrowolnie urzędu nie złoży, to go z niego usuną.

Pan Löhning urzędu jasiek nie złożył, bo nie chciał wierzyć, abyżby miał urząd stracić jedynie dla swojej żony i dla tego, że nie miał w jednej ręce z hakami starami. Napisał do ministra, prosząc go o przesunięcie do innej prowincji. Tymczasem pomylił się sądząc, że minister na to się zgodzi. Uważanie z urzędu p. Löhninga było postanowione. W kilka dni później nadeszła do naczelnego prezesa odpowiedź, w której minister pisze, że z powodu krytyki antypolskiej polityki rządu stra-

oddał, by utracić cię na nowo — holubko ty moja, serduszko ty moje!

Watażka przerwał, bo mu głos urwał się w gardle i stał się prawie jęczący, a twarz Heleny to rumieńała się, to bladła. Im więcej niezmiernej miłości było w słowach Bohuna, tem większa przepaść otwierała się przed dziewczyną, bez dna, bez nadziei ratunku.

A koszak odpoczął chwilę, opanował się i tak dalej mówił:

— Proś, czego chcesz. Ot, patrz, jak ta lisza przybrana — to moje, to lupil Baru, na sześciu koniach ja dla ciebie to przewioź — proś czego chcesz — złota żółtego, mat świętych, klejnotów jasnych, rabów pokorowych. Ja bogaty, swego mam dość, i Chmielnicki mnie dobra nie pośaduje, i Krywonos nie pośaduje; ty będziesz jak kałóżna Wiśniowiecka, zamków ci nadzobywam, pół Ukrainy ci daruję — bo chęć ja koszak, nie szlachcic, ale ataman buńczuczny, podeszna dalej tysiąc młociów chodzi, więcej, niż pod królem Jaremą. Proś czego chcesz, byleś nie chciała uciekać ode mnie — byleś została ze mną, holubko, a pokochała!

Knagiowna podniosła się na poduszce bardzo blada — ale jej słodka, przecudna twarz wyrażała taką niezłomną wolę, dumę i siłę, że ta gołąbkę podobniejszą była w tej chwili do orlejki.

— Jeżeli waćpan mej odpowiedzi ciekawsza — rzekła — to wiedz, iż chętym miała wiek

OGŁOSZENIA
przyjmuje się za opłatę 15 fen. od wiersza drobnego. Naszym czytelnikom udziela się taniej.

ZA REKLAMY
pod rubryką „Nadeslane” płaci się
80 fen. od wiersza drobnego.

co no do p. Löhnina zaufanie, a zwiaszcza z powodu sprawy wyborczej we Wschowie.

Tak oto postąpił sobie rząd pruski i jednym z najwyższych swych urzędników na to, że ten pan pragnął dla Polaków sprawiedliwą politykę. Pan Löhning przebieg całej sprawy swego ustażenia opisał w liście do swych przyjaciół i zwolenników i w tym liście pomieścił innemi tak pisze:

„W najwyższym stopniu oburzony na niesłychane postępowanie ministra w obec mnie, który się cieszyłem ogólnym poważaniem i miłością podwładnych mi urzędników, odpowidałem: „Jestem gotów przyjąć penitencję.”

Na innym miejscu listu powiada p. Löhning, że postępowanie ministra jest niesłychane, bo prowincjalni dyrektorowie clia nie należą wcale do urzędników politycznych. Takich urzędników nie można więc zatrudniać z urzędu jedynie za to, że mają i nie przekonania polityczne od ministrow pruskich. „Nie byłbym też zapewne z urzędu zatrudniony” — powiada pan Löhning — „slebyli byli postali na takie stanowisko, które było dla mnie upokarzające, wolalem więc za urząd podsłonić”.

Powiada dalej p. Löhning: „Uważam, że akatyzm i obyczaj wpływają na jego zażubienie dla prowincjalnych dyrektorów clia nie należy do urzędników politycznych. Też zasadniczemu naczelnemu prezesowi powiedział prosi sposobność, że wskutek mego Isogonego usposobienia nie byłbym odpowiednim mężem do przeprowadzenia polityki obecnej. Temu samemu naczelnemu prezesowi powiedział, iż uważam sprawę wrzesińską za wielki błąd, na co on mi odrzekł, iż ona uważa za niemita, lecz

w twojej niewoli przejęć, nigdy, nigdy cię nie pokocham, tak mi dopomoż Bóg!

Buuu pasował się przez chwilę sam ze sobą.

— Ty mi takich rzeczy nie mów — rzekł chrapliwym głosem.

— Ty mi o swem kochaniu nie mów, bo mi od niego wstyd, gniew i obraza. Jam nie dla ciebie.

Watażka wataż.

— A dla kogoż ty, knagiowno Kurcewicznów? a czy aby ty była w Barze, gdyby nie ja?

— Kto mnie życie ratuje, by mi dać hańbę i niewolę, ten mój wróg, nie przyjaciel.

— I ty myślisz, żeby cię chłopy zabili?

Strach myśleć...

— Nóżby małe zabili, tyś mi go wydał.

— I nie oddam, bo ty musisz być moja

— wybuchał koszak.

— Nigdy! wołę śmierć.

— Musisz i będziesz.

— Nigdy!

— No, żeby nie była racna, to po tem, co ty rzekła, aby dzisiaj pchał młociów do Raszkowa i małcha za kobę kazal przyprowadzić, a jutro aby był twój mąż. Taj co? mądra grzech nia kochać i nie przytulubić. Hej! ty panno wielmożna, tobie miłośń kosacka obrza i gusew. A kto ty taka, że ja dla ciebie chłop? Gdzie twoje zamki, i bojary, i wojska? Czemu tobie

ani jej nie spowodował, ani nie mógł jej przeszkodzić. A katory i pomiedzy wyższymi urzędnikami i Polanami mało znalały swojego. W letniej wojny walce pomiędzy Polakami i Niemcami powinny wszyscy się starać, aby podlegał i rażących ostracić unikać, bo one tylko skodzą.

Byłem za łagodnym niemoceniem Polaków i dla tego pochwałalem kolonizację niemiecką w polskich okolicach. Co prawda pozostało za wasze skrupuły, iż Polacy podatkami swymi muszą wzmacniać fundusza kolonizacyjnego (Pan Löhnig jest więc przekonany, że prawo, które wynosiło 450 mil. marek na kolonizację, jest niesprawiedliwe. Przyp. Red.)

Na innym snownym miejscu mówi p. Löhnig tak: „Zresztą Polaków w prowincji tutaj mniej i w administracji naszej już teraz nie zauważają, polega to na ogólnym przepisie”. (Mowa tu jest o urzędnikach. Mamy więc teraz dowód, że Polaków w prowincjach polskich jako urzędników nie zauważają. Przyp. Red.).

Taka oto byłaby treść listu wyższego tajnego radcy Löhniga.

Pan Löhnig udowodnił, że rząd bankruje swoją obecną antypolityką katory i styczną, bo większość pruskich urzędników poznańskich jej nie pochwala.

Postępowanie ministra w obec Löhninga udowodniło dalej, że u Prusaków nie ma zgody i miłości dla ludzi niższych klas. Choćże bowiem żona p. Löhniga jest paną wykształconą, może więcej wykształconą jak niejedna panna z wysokiego domu, wysocy pruscy urzędnicy nie chcieli jej uznać za równą sobie i zatrudnić w obec swych żon.

Gazety pruskie piszą w obec tego, że pomiędzy samymi ministrami nie ma zgody. Kanciérz zachęcał bowiem Prusaków do zgody, jednoję w obec Polaków, minister skarbu Rheinbaben sań tę jedność rozbija, bo dzieli Niemców na lepszych i gorszych.

Sprawę całą chciał postawić poruszyć w sejmie pruskim.

List ten jest jednak nowym dowodem uboistwa politycznego ministrow pruskich w walce z Polakami.

Co tam słychać w Świecie.

Ojciec święty wysłał do rządu francuskiego protest przeciwko zamknięciu szkół katolickich. Protest gazety chwilowo nie wydrukują, aby rządowi francuzom i masonom francuskim nie dawać do ręki nowej broni ku prześladowaniu Kościoła katolickiego.

Własnoręczny testament s. p. Prefekta propagandy, zapisuje trzem bratankom, hrab. Ledóchowskim z Austrią, funduszu blisko miliona lirów wykorzysty, obciążając go legatami na cele dobroczynne.

Hr. Mieczysław Ledóchowski, razem z bra-

gniew? czemu tobie cbara? Ja cię woijną wziął, ty branka. Oj, żeby ja był chłop, aby cię na hajem po białych plecach rozumu nauczył i bezpieczeństwa twój krasa nasycił — żeby ja był chłop, nie rycerz!

Anieli niebłyscy, ratujcie mnie! — szepnęła kniastówka.

A tą mową coraz większa wściekłość wabiła na twarzy kozaka i gniew chwytał go za włosy.

— Ja w'iem — mówił — czemu tobie obrasa, czemu ty mi odporna! Dla innego chwass swój wstyd dziewiczy — ale n'c z tego, jakim żyw, jakim korak! Szlacheć bolestał oczajussa Lach nieszczęsy! Na pohybel'ne jemul! Icdwie apojrasz, icdwie w tańcu zakreć, i całą wziął, a ty, kozacze, cleric, ibem tucus! A'e ja jego dostarcz i ne skóry każe go obedrzyć, ewiekami nabić. W'eda ty, że idzie Chmielnicki na Lachów, a ja idę z nim — i twego holufka cdna'dę, choćby pod ziemią, a jak wróć, to ci wrzą jego głowę na grzeciniec pod nogi kinga.

Helena nie słyszała ostatnich słów atama. Ból, gniew, rany, wzruszenie, przestrach, zabiły ją all — kiebć niesmierna rozenią się po wszystkich jej członkach, oczy i myśl jej zgasiły — i padła zamrocona.

Wataha stan czas jakis blady z gniewem, z pięciu na ustach — wtem dostrzegł tą mart-

ą, doręczył Papieżowi Leonowi XIII, na osobnym posłuchaniu, przedmioty, przemaszane dlan, srebrny obraz N. M. Panny i ornat z litą matery.

W tym jeszczes roku zamierza kasa państwa niemieckiego wyznaczyć znaczną sumę na szkoły niemieckie za granicą, aby Niemców, żyjących poza granicami państwa niemieckiego, wychować na dziełnych Niemców, którzy zawsze swojej narodowości nie wyprowadzili.

Coby to była jednak za wrzawa, gdyby Polacy i zagranicy wspierali fundusza Polaków pod zaborzem pruskim w podobnym celu.

W Berlinie zastępkovalo w czwartek 600 dekarzy, 65 fun. płacy na godzinę, które dotąd pobierały, wydaje się im za mało.

W sprawie okropnego nieszczęścia pod Hamburgiem, które spowodowało śmierć przeszło 100 osób, zapadł w czwartek wyrok urzędu morskiego, potępiający kapitanów obu parowców, tak zatonielego, jak i tego, który go zaatakował. Głównym sprawcą nieszczęścia jest jednak kapitan statku „Primus”, Peters. Nie byłoby do nieszczęścia przysię, gdyby Peters był zważał więcej na kierunek przeciwnego statku, który łatwo z błyskającym światłem mógł stwierdzić, i gdyby nie był jechał w fajowy kierunku.

W mieście Reichenbergu przyaresztowano mieszkańców Urbanów, podejrzanych o zamordowanie 8 rodzących dziecię. W 4 przypadkach stwierdzono morderstwo. Wyburzenie w całym mieście na potwornych rodzących jest ogromne.

W mieście Süppingenburg w Brunewiku zachorowało 200 ludzi po spożyciu ciast z bitą śmietaną. Lekarze domyślają się, że do ciasta lub śmietany dostała się smażona nieczystość. U wielu stan choroby budzi obawy śmierci. Surowe śledztwo jest w toku.

Straszne nieszczęścia w kopalniach. Na kopalni „Vorwärts” w obwodzie regencyjnym monasterskim w Westfalię eksplodowała w piątek rano gazy. 5 górników zostało zabitych, 4 śmiertelnie ranionych.

W Anglii w prowincji Nowa Walia na kopalni Mountkemba wybuchła również w piątek straszna eksplozja. Dotąd zdolno wydobyć zaledwie 27 trupów, co najmniej 100 górników zostało pod gruzami zasypanych, a niema nadziei, aby zdolano ich wyratować. Całe kopalni jest w piekle.

Znak, wysoki kultury pruskiej. Piasta czeską podała list, wystosowany do posła Kłofacza przez majora pruskiego A. Facka z Królewca. Major na interpelacji p. Kłofacza w sprawie mowy małborskiej napisał mu taki list: „Kłofaczu, czeski pał, przestan szczerkać! Kłofaczu, czesko świnio, przestan rzucać się! Nie napadaj na Niemców, bo im powinieneś dążywać za to, że umieszczyć i używać mydła! Czego się rzucać w obronie Polaków? Kłofaczu, w roku 1866 pomagałem na boisku czeskiem garbować waszą skórę, wtedy od was dostaliśmy wszyscy świerki i cholere-

wą głowę zwieszoną w tyt bezwładnie, i z usta jego wyrwał się ryk prawie nieludzki.

— Względy ponej! Horpyna! Horpyna! Horpyna!

I na ziemię runał.

Olbrzymka wpadła co duch do świetlicy.

— Szczęsto i toboju!

— Ratuj! Ratuj! — wołał Bohun. — Zabił ją... duszu moju, świdko moje.

— Szczęsto ty zduri?

— Zabił, zabił! — jęczał wataha i ręce nad głową kamał.

Ale Horpyna, zbliżywszy się do kniary, wstęp poznala, że to nie śmierć, jeno omidzenie cięte i wyprawiwszy za drzwiami Bohuna, zaczęła ją ratować.

Knisiówka otworzyła po chwili oczy.

— No, doniu, nie ci — mówiła czarownica. — Ty się widać jego przełęcka i pomroka cię chwyciła — ale pomroka przejdzie, a zdrowie przyjdzie. Ty jak orzech dziewicyna, tobie długie jesteś na świecie żyć i szczęścia używać.

— Ktoś ty jest? — spytała słabym głosem knisiówka.

— Ja służą twoja — bo on tak kazal.

— Gdzie ja jestem?

— W Czortowym Jarze. Saczera tu puszcza, nikogo tu nie zobaczyś, prócz niego.

[Ciąg dalszy nastąpi.]

Nie szukaj tedy, parmywy psie, nędzna twójno czeaka!

— W Królewym grodzie w Czechach zamierają katolicy czescy urządzili wielki wiec katolicki w dniach 24 i 25 sierpnia, aby przyczynić się do rozbudzenia ducha katolickiego.

— W Budapeszcie na Węgrzech zanosi się na skandaliczny proces. Przyaresztowano trzy kobiety, które uwodzili niewyrosłe dziewczęta i oddawały je następnie na rozpustę mężom, plantując wysokie urzędy.

— Ogromne oburzenie na ministrow francuskich panuje w całej Francji z powodu zrzucenia i urzędu dwóch najwyższych admirałów Beaumonta i Servana. Obaj zarzucają ministrowi marynarki, że urządzili swego nie ma. Nietyleko przeciwnej, ale nawet część zwolenników generalnych ministrow za to postępowanie. Bezutanne zrzucenie i urzędu najwyższych przywódców wojska lądowego i marynarki francuskiej musi osłabić wojsko, bo im lichemy generali tem gorzej wojsko.

Zdaje się, że ta rasa na oburzeniu nie skończy się. W Rosji pauzo bowiem wskutek postępowania ministrow francuskich wielkie niezadowolenie. Rozmaite wpływowe gazety przebakuują nawet, że przymierze z Francją nie może być trwałym, skoro tam dziają się takie rzeczy.

— Żyd Dreyfus, który był powodem ogromnych zaburzeń we Francji, pokazał znowu światu, że żyje. Ogołocił bowiem publiczny list, w którym się domaga, aby rząd rosyjski publicznie oświadczył, że on nie był nigdy agentem rosyjskim. Dawniej francuski minister wojny Gallifet napisał bowiem, że swego czasu głoszono, iż Dreyfus wyługował się na plenardze rządu rosyjskiego ku szkodzie swojej francuskiej ojczyzny.

— Król rumuński odwiedził w niedzielę 8 sierpnia cesarza austriackiego w Iachiu, gdzie pozostało przez 3 dni.

— Król włoski przybył 27 sierpnia po południu do Poczdamu.

— Poseł włoski przy dworze berlińskim bawi obecnie w Rzymie celem gruntownego oglądania wszelkich szczegółów, dotyczących sprawy wizyty króla włoskiego u cesarza niemieckiego. Cesars Wilhelm kazal królowi włoskiemu oświadczyć, że przyjmie go daleko wspanialej uroczystości, jak się to stało w Petersburgu, aby cały świat przekonał się, że trójprzymierze jest obecnie silniejsze jeszcze. Jak dawniej.

— We Wenecji druga wieża ruiniła każdorazowo, i to wieża kościoła świętego Stefana. Rozkazano już ludności, mieszkającej naokół, mieszkania opuścić.

— We Wenecji zapada się pałac królewski. Powoli cała pewnie Wenecja, zbudowana jak wiadomo, na morzu, zapadnie się.

— Włochy poszły nad granicę Trypolis nowe wojska i to 1500 piechoty, znaczna ilość armat i oficerów artylerii.

— We Włoszech w mieście Bolonii skończył się proces, który w całych Włoszech wywołał olbrzymie wrażenie. Sędziono bowiem niejakiego Palissolo, który wraz z 5 wspólnikami miał się dopuścić morderstwa dyrektora banku Notarbartoli w zamachu ograbienia go. Palissolo był posłem włoskim. Skazano go wraz z 2 wspólnikami każdego na 30 lat u. hitan zu. 3 wspólników uwolniono. W całym tym procesie przesłuchano 508 świadków.

— Król angielski przychodził do zdrowia. Rana zabiła się już prawie zupełnie. Były nań wróciły mu już tak dalece, że chodzi już dość pewno i jest nadzieję, że obrządek koronacyjny przetrzyma. Koronacja zapowiedziała się wspaniale. Z klasztoru mało kto jednak będzie.

— Gazety piszą, że drugiej operacji na królu angielskim nie będzie prawdopodobne, potrzeba wykonywać. Dotąd przynajmniej nie pokazało się w zdrowiu króla nic takiego, aby uprawniało do wykonania pónownej operacji.

— Chamberlain, angielski minister dla angielskich krajów zamorskich, sprawca wojny z Buram, był się nowej rewolucji ze strony Burów, a to z powodu mów, które wygłaszał generałowie Burów w Kaplandzie i z powodu zapachu, który po tych mówach zapanował. Zapach on przewodzący Burów, który wyjechał obecnie z kraju ojczystego, wracać na razie do Transvaalu.

— Pokazuje się, że przewodzcy Burów głównie dla tego przyleżą do tak szybko do Europy, że ich Chamberlain zaprosił, aby po-

wymieścić się w nim co do przyszłych rządów
w wybranych krajach burskich.
Prezydent Stettii oczekiwany jest lada
dni. W Europie jest on bardzo cierpiący i
zadania ludzi natychmiast do Berlina ce-
wiodożycie porady lekarskiej, a następnie
wod celu poratowania zdrowia. Mówią na-
też, że jeden z lekarzy ma dokonać na nim
operacji.

Z Chin nadchodzą grzące wiadomości.
Wielu bokserów szerszy się ponownu strasz-
nego awansu w prowincjach zachodnich. Po-
niedziałek już dwukrotnie wojska rządowe i ka-
taktyczne miastu prowincji Szechuan.
Wojska rządowe przeszły na ich stronę.
Przewodniczący Huai nadchodzią takie same wiadomości. Tysiące chrześcian zostało
zamordowanych, budynki misyjne i
szkoły polonizacyjne. Stan z dnia na dzień staje
się gorszy, bowiem wojska rządowe są za-
wodzące, aby przed bokserami skutecznie
zatrzymać.

Z bliska i z daleka.

Racibórz, dnia 4 sierpnia 1902

W nocy na środę zamierzał złodziej
do pary Opawskiej ulicy. Spoczął go jednak
mieszkaniec sklepowy i zwołał stróża.
Złodziej ukończył i ukrył się w pewnej piekarni
domu Rothera. Tam go stróż przydał i
prowadził na policyę. Stwierdzono w nim ro-
zbiotka Elsasa z Prudnika, którego wypuszczono
niedawno w Śląsku.

Pred kilku dniemi przyaresztowano po-
ną niebezpiecznego złodzieja w osobie ro-
zbiotka Czajaka. Podejrzewają go o spłalenie
mamy kradzieży, które popełniono w osta-
cie w okolicy Raciborza. Znaleziono u
go odzież i rozmaite narządy, należące do
zakazanego przy budce na torze ko-
do Studzienicy.

Prace z wymieraniem gruntu pod u-
mieszczenie satoki na ląkach masarskich, są ukoń-
czone. Wkrótce rozpocznie się rozkopywanie
mu pod przeszłą satoką.

Wojacy, zaciągnięci na ćwiczenia, są wol-
nymi placeniami podatków za czas ćwiczeń. Win-
ni jednak do magistratu, odnosząc u soity-
dawca wnioski o zwolnienie.

We Wrocławiu utworzyło się Towarzy-
stwo, które zapewnia od robactwa. Kto się
w nim zapewnia, temu przesyła To-
warzystwo ludzi, przeczytujących regularne
ankiety. Więcej już chyba nie można wy-
pisać.

Niewydobenie królowie jest ka-
godna mądrą karą! Taki wyrok wy-
konał dopiero sąd nadzemiński w Frankfurtie.
Gospodarz zaprowadził na targ krowę
wymienioną, niewyjąając dla tego,
krowa lepiej się przedstawiała. Miejscowy
dwornik skazał swego gospodarza na karę
na dręcenie zwierząt. Rolnik nie za-
chodził się temu, lecz przeciw wyroku od-
niósł do sądy karnej, a następnie do sądu
niemieckiego. Na terminie tym skazał się,
że miał przeswiadczenia, że popełnia czyn
zbrody. — Sąd nadzemiński odrzucił re-
quie i temu uzasadnieniem, że czyn (t. j. nie-
zajmowanie celu korzystniejszego przedstawie-
nemu) skazanego pochodzi z niskich pobu-
kowych i jest poniekąd barbarzyńskim.

Starowieś. W czwartek przyaresztowano tu
jednego zecera Diugossa za żebanię. Pod-
czas aresztowania stawił ogromny opór i w
dla aresztantów potrącał wszystkie

ostatn. ks. kapelan Wick otrzymał prezen-
tację proboszcza w Serakowie w miejscu ks.
Nambala, który przychodzi jako proboszcz
Janowice. Równocześnie zamianował ks. Bi-
elka. Wicka drugim kapelanem w Zabru. Ostatni
ks. Sewerin, pochodzący z Mikołowa.
Parafia ostrogoszcz zachowają ks. kapela-
nem Wickowi bardzo miło wspomnienie.

Rudy. W nocy na środę zamierzały złodzieje
zakraść się do poczty tutajskiej. Wykoczyli
w oknie, drugie dwie wybili, w okleinie
wykoczyli wielką dziurę, aby dostarczyć
do wnętrza, w ostatniej jednak chwili splo-
cieli kłód. Razem zlesków dotąd nie wy-
konały. Wszelkie reklamacje mieszkańców

Rybniaka o przyłączenie kolejki, mającej pójść z
Przeszowic przez Rzędowki do Sumienia, do
Rybniaka, nie doszły uwzględnienia. Większa
zmiana nastąpi jedynie na torze samej linii po-
miedzy temi trzema miejscowościami. Kolej miała
podług pierwotnego planu przystawać w Szczycie-
gówce. Obecnie ze względu na pobliskie fa-
bryki prochu zmieniono kierunek i kolej przystawać będzie w pobliżu Górnego Wilcza.

Podług najnowszych wiadomości wieść
o napadzie na parobka na stronie jakiejś taje-
niczej postaci z pudlem pistoletów i rewol-
werów w ręce, jest zmyślona.

Wodzisław. Igraszka z psami jest niebez-
pieczna. Kupcowi Kittlewi odgryzły własny je-
go pies podbródek.

W Romashof (?) przy stawianiu domu
posiadacza Lattki spadła na pewnego ceglarza
belka z rusztowania i zabijała go na miejscu.

W następnym tygodniu serwala się lina,
na której wciągano belkę na budowlę. Belka
spadła nieszczerliwym trafem pewnemu mula-
rzu i Ruptawy na głowę i zabiła go tak
ciętko, że tenże skonał w krótkim czasie.

Koźle. W Żużeli przy naprawie dachu spadł
pewien posiadacz na ziemię i rozbił sobie
czaszkę w dwóch miejscach.

Na szosie pomiędzy Chrapkowicami a Gło-
gówkiem spadł robotnik Jan Sochan z drabiny
przy obrywaniu wiaty i zabił się na miejscu.

Chorzów. Niebezpiecznej pracy przy naprawie
krzyża na wieży tutajskiego kościoła dokona-
wał w przeszły piątek mistrz blacharski, Jan
Ciecka z cieciańskim swoim. Krzyż ów, o
około 7 metrów wysokości, wakutek ostatniej burzy
został uszkodzony i chwiały się. Zichodzila oba-
wa, że przy następnej burzy krzyż z wieży
spadnie. Naprawie krzyża, trwającej kilka ga-
dzin, przyglądało się w dół duzo osób.

Katowice. W drogeryi E. Schulza przy ul.
Gruzdmannu wybuchł w wtorek wieczorem o
ogromny pożar wskutek eksplozji. Spaliła się
nietykko drogery, ale całe domostwo, w któ-
rem drogery się mieściła.

Rozdroże. W czwartek w południe wybuchły
ogień w tutajskiej słodowni piwowara Mokre-
kiego. Pomimo siedmiu cesy ośmiu sikawek 4-
piętrowa słodownia zupełnie wygorzała. Straty
wynoszą około dwukroć sto tysięcy marek.

Ujazd. Tutajski mistrz krawiecki Leopold
Kosmol, który posiada obecnie drugą żonę, do-
czękał się obfitego błogosławieństwa Bożego.
Niedawno przyszedł bowiem na świat 22 dziecko.
Połowę dzieci umarła jednak.

Niemodlin. Straszliwa nawałca nawiedziła
w piątek tutajską okolicę. Około 6 godz. wie-
czorem spadł grad, połączony z ogromną ulewą
i wyrządził ogromne szkody w polu i ogrodzie.
Piorun uderzył w stodołę przy młynie Drużba
i zniszczył ją doszczętnie z wszelkimi w niej
zagromadzonymi sbożami. Straty są ogromne, bo
właściciel bardzo nisko ją zapisał. W Li-
pinach uderzył piorun w dom mieszkalny go-
spodarza Weblaucha i zabił mu 15-letnią córkę.
Wicher wyrywał z ziemi nawet najstarsze
drzewa.

Berlin. Przed kilku dniami odebrał sobie ży-
cie wystrzałem z rewolweru 68-letni rzeźbiarz
Bernard Mrowiec, który pochodzi z Raciborza.
Mrowiec miał interes w Legnicy, a przed 4 laty
wywędrował do Berlina, aby sobie polepszyć
byt. Tam z powodu wzmacniającej się choroby
nerwowej był smuszony interes sprzedac. Cho-
ciaż miał za co żyć, zebrał po znajomych i przy-
tej sposobności położył swemu życiu koniec
wystrzałem z rewolweru. Mówią, że ucynił to
zapewne w przystępnie obledu umysłowego.

Poznań. Słyną i odperną naturę musi posła-
dać Maryska, posługująca tu u pewnych pań-
stwa. Pewnego dnia Maryska pomimo kilkakro-
tnego dzwonienia na strony swej chlebodaw-
czyńi nie zjawiała się. Pani bieły do komory —
komora pusta. Zaniepokojona o Maryską, udaje
się chlebodawczyńi do pokoju kapelowego i
znajduje tam Maryską śpiącą smaczać w wan-
nie, napełnionej wodą. Wykaszło się, że pocz-
ciwa Maryska późno wieczorem kąpała się je-
zusze i w wodzie — usnęła.

Poznań. Przed tutejszą izbą karną stawał
służący seminarium duchownego Jaroszyk, któ-
rego sąd ławniczy uwolnił z zarzutu stawienia
oporu policyi podczas odbytej w marcu rewizji
w seminarium duchownym. Wczoraj Izba karna
uniósła wyrok sądu ławniczego i skazała Jaro-
szyka na 3 dni więzienia. W uzasadnieniu wy-
roku powiedziano, że Jaroszyk ronu ma i do-

brzeurnieńska polity, chociążnie umie-
poniemiecku!

Nicsem tu sam król Salomon!

Chojnice w Prusach Zachodnich. Każdemu
czytelnikowi znana będzie historia zamordowa-
nia gimnazjalisty Wintera, i wsburzenie jakie
wybuchło przeciw żydom, których o to mor-
derstwo posądzano. Mordercy dotąd nie wyde-
dono. Pomimo to ojciec zamordowanego za-
mierzał rozmaitym osobom wytoczyć proces.
Sąd nadzemiński w Kwidzynie odrzucił jed-
nak wszelkie wnioski. Zdaje się więc, że na
tych zachodach się skończy i chyba niespo-
dzielany wypadek dopomiega do wykrycia po-
twornej zbrodni.

Juszki w Prusach Zachodnich. Gazety nie-
mieckie podają pismo nauczyciela Borcherta i
Juszek, w powiecie kościerskim, który opisuje
znane już „powstanie” daleci szkolnych, doma-
gających się paciera polskiego, w następujący
sposób:

Dnia 28 z. m. przyniósł 6 chłopeów do
szkoły klasie, aby użyć ich przeciw mnie, będąc
prawdopodobnie podburzonymi przez starsze
osoby. Po modlitwie porannej wystąpił jeden
z nich z klkiem przeciw mnie, a równocześnie
wywał innego ucznia do szkierki. Wyrwał
mu klj i ukarał go należycie, przes co zapobie-
giem innym wystąpieniom. Inni chłopcy oddali
na moje żądanie klj, poczem ich również uka-
rałem. Na końcu lekcyi dopiero spostrzegłem,
że przed szkołą zebrali się mieszkańców wsi. Ro-
dzice, zapewne roszcyczeni, że synkowie ich
tak niezręcznie zabrali się do rzeczy, a nauczy-
ciel za to niewinnie karanych zatrzymał
dłużej, pofolgowali sobie, hałasując, wyzywając
i wygrażając się.

Dalej pisze pan Borchert, że chciał go się
tutejsi mieszkańcy położyć, po 8-letniej działa-
ności i to za to, że pomimo, iż jest katolikiem,
nie nauczył się jeszcze języka polskiego. Po-
dano też skargę do prokuratury przeciw mnie,
pisze p. nauczyciel, lecz ja również pocyni-
łem odpowiednie kroki.

Z Pomorza. Do „Dziennika Poznańskiego”
pisze pewien uczciwy Niemiec:

Pred kilku dniami wystąpiły „Stettiner
Neueste Nachr.” i inne pomorskie pisma z na-
cetnymi artykułami przeciw temu, że wielu kup-
ców ze względu na polskich kośników w ok-
nach wystawnych umieściło napisy: „usługa
polaka” i „tu się mówi po polsku”. Na to chcią-
bym, żeby w plamach polskich zaznaczeno, że
właściwie w Ściegocinie we wszystkich składach,
mianowicie nad Odrą, widnieją napisy: duńskie,
holenderskie, szwedzkie, angielskie, rosyjskie,
hiszpańskie i włoskie. Dla ciegożby więc kup-
cy nie mieli mieć i polskich napisów?

Niemiec, ale przyjaciel Polaków.

Rozmaitości i żarty.

Epokowy wynalazek „Daily Mail” do-
nosi, że profesor fizyki S. gueros w Las Palmas
zrobił nader doniosły wynalazek. Mianowicie
wynalazł sposób ścisania i zużytkowania elek-
tryczności, nagromadzonej w powietrzu. Wynalazek
ten tak daleko postąpił, że wynalazca za-
pominał aparat, którego części składowe zbu-
dowano w Paryżu i Londynie, gromadzi elek-
tryczność atmosferyczną, czyli powietrzną, o-
świetlała nią cały swój dom i pędził motor o sile
2000 koni.

„Biała dama.” W jednej z kopalni wę-
glowych w Walencji musiało wstrzymać pra-
ce z nader oryginalnego powodu. Przed kilku
dniami wróciły górnicy z nocnej szachty z za-
wiodeniem, że o północy zobaczyli „białą
damę” z lampą w ręku, przebiegającą tam i z
powrotem po kopalni. Słyszał nawet, jak je-
ciowała i skarzyła się, poczem zniknęła nagle, nie
wiadomo gdzie, w głównej sali. Fakt ten
wystarczył, aby górnicy stanowczo odmówili
zjazdu do kopalni, ponieważ zjawienie się „bia-
łej damy” uważało za ostrzeżenie przed nie-
bezpieczeństwem. Wobec dwukrotnego już wybuchu
gazów w tej kopalni, przerwanie górników kat-
wo wyłomaczyć.

Są u nas do nabycia śliczne wykonane
obrażeństwa starego kościoła w Starej Wsi. Cena jest bar-
dzo niska, wynosi bowiem tylko 1 markę. Pod-
pis na tych obrazach są polskie.

Księgarnia „Nowin Raciborskich.”

Za ogłoszenia i reklamy redakcya nie
odpowiada.

